

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců JUDr. Veroniky Burianové a Mgr. Lukáše Pišvejce ve věci

žalobců: a) M. N.
bytem R.

b) Y. N.
bytem R.

oba zastoupeni advokátem Mgr. Petrem Václavkem
sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1

žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě žalobkyně a) proti rozhodnutí žalované ze dne 24. 5. 2019, č. j. MV-63893-4/SO-2019, a o žalobě žalobce b) proti rozhodnutí žalované ze dne 24. 5. 2019, č. j. MV-63896-4/SO-2019,

takto:

- I. Žaloba žalobkyně a) se zamítá.
- II. Žaloba žalobce b) se zamítá.

III. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadená rozhodnutí

1. Žalobkyně M. N. se podanou žalobou domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 24. 5. 2019, čj. MV-63893-4/SO-2019, kterým bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 150/2002 Sb., správního řádu (dále jen „*správní řád*“) zamítnuto její odvolání rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 1. 4. 2019, č. j. OAM-29973-32/DP-2017, jímž byla podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 36 odst. 3 a § 38 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“) zamítnuta její žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu na území. Věc žaloby žalobkyně byla vedena zdejším soudem pod sp. zn. 57 A 123/2019.
2. Žalobce Y. N. se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 24. 5. 2019, čj. MV-63896-4/SO-2019, kterým bylo podle § 90 odst. 5 správního řádu zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 26. 3. 2019, č. j. OAM-29984-37/DP-2017, jímž byla podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 36 odst. 3 a § 38 odst. 2 zákona o pobytu cizinců zamítnuta jeho žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu na území. Věc žaloby žalobce byla vedena zdejším soudem pod sp. zn. 57 A 124/2019.
3. Usnesením zdejšího soudu čj. 57 A 124/2019-38 ze dne 15. 1. 2020 byla žaloba žalobce popsaná v bodě 2 odůvodnění tohoto rozsudku spojena s žalobou žalobkyně popsanou v bodě 1 odůvodnění tohoto rozsudku s tím, že spojené žaloby byly nadále projednávány ve společném řízení vedeném zdejším soudem pod sp. zn. 57 A 123/2019.

II.

Žaloby

4. Žalobkyně svou žalobu odůvodnila v prvním okruhu žalobních námitek tím, že správní orgány nezjistily řádně skutkový stav, pokud dospěly k závěru, že pominuly důvody, pro které jí bylo uděleno vízum k pobytu nad 90 dní za účelem strpění pobytu. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí nevyplývá, že by se bezpečnostní situace na Ukrajině nějakým zásadním způsobem natolik změnila, že by byl návrat žalobkyně nyní možný. Žalobkyně uvedla, že bezpečnostní situace v Luhánsku je stále kritická a situace na Ukrajině není ani stabilizovaná ani bezpečná, když správní orgány své rozhodnutí odůvodnily neaktuálními zprávami. Na tomto závěru ničeho nemění Nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 2017/850 ze dne 17. 5. 2017 (dále jen „*Nařízení*“), které vychází z obecného posouzení bezpečnosti Ukrajiny, protože Luhánská oblast, z níž žalobkyně pochází, je dějištěm ozbrojeného konfliktu. Žalobkyně poukázala na to, že Nařízení vychází ze závěrečné hodnotící zprávy č. COM (2015) 905 ze dne 18. 12. 2015 (dále jen „*Zpráva*“), vydané před udělením oprávnění žalobkyně k dlouhodobému pobytu za účelem strpění z důvodu nebezpečné situace na Ukrajině. Žalobkyně zdůraznila, že od 26. 11. do 26. 12. 2018 byl v Doněcké a Luhánské oblasti zaveden mimořádný stav a ministerstvo zahraničních věcí nedoporučuje do těchto oblastí cestovat z důvodu nepravidelných ozbrojených střetů. Situace v částech Ukrajiny, kde ozbrojený konflikt neprobíhá, i v těch, kde ozbrojený konflikt probíhá, se od doby udělení pobytového oprávnění žalobkyni nijak nezměnila, proto je

odepření pobytového oprávnění žalobkyni v rozporu s jejím legitimním očekáváním. Možnost bezvízového styku je pro posouzení této otázky podle žalobkyně irelevantní.

5. V druhém okruhu žalobních námitek žalobkyně uvedla, že se žalovaná vůbec nezabývala přiměřeností napadeného rozhodnutí, a odkázala na čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a na čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Žalobkyně zdůraznila, že v částech její vlasti, kde neprobíhá ozbrojený konflikt, nemá žádné vazby, zázemí a známé, a že na území ČR má manžela (žalobce) a dcery (zubařky) s pobytovým oprávněním. Žalobkyně si za dobu svého pobytu na území od roku 2015 osvojila český jazyk a zdejší způsob života a své vazby na území by ráda rozvíjela. Dcery se o žalobkyni na území starají a žalobkyně by se bez jejich péče neobešla. Dcera K. má na území, stejně jako její dcera, tj. vnučka žalobkyně, povolen trvalý pobyt. Dcera A. má zaměstnaneckou kartu. Žalobkyně namítala, že správní orgány nedostatečně zjistily skutkový stav, protože přes návrh žalobkyně nevyslechly žalobkyni, ani jejího manžela a dcery.
6. Žalobce, manžel žalobkyně, svou žalobu odůvodnil naprosto stejně jako žalobkyně.
7. Žalobci žádali, aby soud rozhodnutí napadené jejich žalobami zrušil a věci vrátil žalované k dalším řízením.

III.

Vyjádření žalované k žalobám

8. Žalovaná ve vyjádření k žalobám žalobců s odkazem na odůvodnění napadených rozhodnutí uvedla, že dlouhodobý pobyt za účelem strpění, který je zcela specifickým institutem, se uděluje ze zákonem stanovených důvodů (nemožnost opustit území) a nemá nahrazovat jiné typy pobytových oprávnění. Žalovaná nespороvala tvrzení žalobců, že v Doněcké a Luhaňské oblasti dochází k ozbrojeným konfliktům, avšak zdůraznila, že ve zbývajících 22 ukrajinských oblastech je zajištěna bezpečnost a veřejný pořádek. Je na volbě žalobců, zda se vrátí do východní části Ukrajiny, nebo do bezpečné západní části vlasti. Z Nařízení vyplývá, že na území Ukrajiny je zajištěna bezpečnost, aniž závěry správních orgánů o bezpečnosti žalobkyně ve správním řízení vyvrátila. Vzhledem k Nařízení nemohlo žalobcům pro změnu okolností vzniknout legitimní očekávání pozitivního správního rozhodnutí. Správní orgány nebyly podle § 174a zákona o pobytu cizinců povinny posuzovat přiměřenost rozhodnutí. Žalovaná zdůraznila, že žalobci svá odvolání proti prvoinstančním rozhodnutím nijak neodůvodnili.
9. Žalovaná navrhla, aby soud žaloby žalobců jako nedůvodné zamítl.

IV.

Vyjádření účastníků při jednání

10. Při jednání účastníci setrvali na svých dosavadních procesních stanoviscích.

V.

Posouzení věci soudem

11. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadených rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů, a napadená rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobách.

VI.

Rozhodnutí soudu

12. Žaloby žalobců jsou nedůvodné.

13. Podle §44a odst. 3 ve spojení s § 36 odst. 3 a § 38 odst. 2 zákona o pobytu cizinců nelze dobu platnosti víza a dobu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území prodloužit, jestliže pominuly důvody, pro které bylo toto vízum uděleno.
14. Soud přezkoumal napadená rozhodnutí ve spojení s prvostupňovými rozhodnutími a dospěl k závěru, že rozhodnutí jsou přezkoumatelná a obsahují odůvodnění, jež vzhledem ke svému rozsahu dovolují soudu podrobit závěry správních orgánů soudnímu přezkumu.
15. Pokud jde o první okruh žalobních námitek, sporné ve věci bylo, zda pominuly důvody, pro které bylo žalobcům pobytové oprávnění uděleno, tj. zda bezpečnostní situace na Ukrajině brání návratu žalobců do vlasti.
16. Soud vyšel z toho, že podle ustálené judikatury (například usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu čj. 5 Afs 16/2003-56) tvoří rozhodnutí správních orgánů I. a II. stupně z hlediska soudního přezkumu jeden celek, a proto se soud zabýval jak odůvodněním prvoinstančních rozhodnutí, tak i napadených rozhodnutí.
17. Svou žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění žalobci odůvodnili tím, že v jejich vlasti trvá těžká politická situace a válka. V průběhu správního řízení před orgánem prvního stupně žalobci tvrdili (podání ze dne 14. 2. 2018), že na východě Ukrajiny, odkud pocházejí, je stále špatná válečná a separatistická situace. V podání ze dne 7. 2. 2019 žalobce (žalobkyně nikoli) uvedl, že materiály vztahující se k situaci na Ukrajině jsou zastaralé s tím, že existuje řada jiných zdrojů, které mohou situaci na Ukrajině vykreslit aktuálně a podrobně.
18. Prvoinstanční orgán k uvedené sporné otázce v odůvodnění svých rozhodnutí uvedl následující: Nařízením byl ukrajinským občanům s biometrickým pasem umožněn bezvízový styk na území členských států EU s odkazem na dodržování lidských práv a svobod a vnitřní bezpečnosti na Ukrajině. Z Nařízení vyplývá, že situace na Ukrajině by neměla být důvodem, který by bránil ukrajinským občanům v návratu do vlasti. Ozbrojené konflikty probíhají na východě Ukrajiny, přičemž žalobci mohou zvolit ke svému návratu jiné, bezpečné, místo ve vlasti, proto jejich návratu nebrání překážka na jejich vůli nezávislá. Prvoinstanční orgán odkázal na souhrnnou informaci ze dne 14. 9. 2018 a informaci Zastupitelského úřadu ČR v Kyjevě čj. 110372/2018-LPTP. Prvoinstanční orgán zdůraznil, že žalobci neuvedli žádné důvody ani neprokázali, proč by právě oni měli být terčem svévolného násilí, resp. že by pro ně nebylo možné vrátit se do vlasti jako celku.
19. Odvolání proti prvoinstančním rozhodnutím žalobci nijak neodůvodnili.
20. Žalovaná v odůvodnění napadených rozhodnutí aprobovala závěr prvoinstančního orgánu o tom, že důvody, pro které byl pobyt strpěn, pominuly, a odkázala na Nařízení, Zprávu a souhrnnou informaci ze dne 14. 9. 2018. Žalovaná shrnula, že žalobci mají reálnou možnost v rámci své rozsáhlé vlasti vnitřně přesídlit mimo konfliktní oblast na východě Ukrajiny. Žalovaná zdůraznila, že žalobci v řízení netvrdili žádné konkrétní skutečnosti ohledně bezpečnostní situace na Ukrajině, omezili se jen na obecná tvrzení.
21. Soud předesílá, že odvolání jako řádný opravný prostředek je plně v dispozici toho, kdo jej podal. Je to odvolatel, který má vymezit, s jakým okruhem otázek se má odvolací orgán vypořádat v souladu s příslušnou právní úpravou; nikdo jiný jeho úlohu a pozici nemůže nahradit. Pokud jde o rozsah přezkumu, pro odvolání ve správním řízení platí tzv. omezený revizní princip. Při uplatnění tohoto principu přezkoumává odvolací správní orgán soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, s právními předpisy v plném rozsahu. Správnost rozhodnutí však přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v

odvolání nebo tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. Řada skutkových otázek, a v návaznosti na to i právních otázek, které je třeba řešit, totiž může být známa po přečtení odůvodnění prvostupňového rozhodnutí pouze odvolateli. Je-li podáno blanketní odvolání, bez uplatnění jakýchkoli právních nebo skutkových námitek, je povinností správního orgánu přezkoumat v zásadě toliko soulad napadeného rozhodnutí a řízení s právními předpisy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2008, č. j. 2 As 56/2007-71, publ. pod č. 1580/2008 Sb. NSS, popř. rozsudek ze dne 23. 4. 2015, č. j. 2 As 215/2014-43).

22. V posuzovaném případě postupovaly správní orgány správně, když žalobce vyzvaly k odstranění vad podaného odvolání a k doplnění konkrétních odvolacích důvodů. Žalobcům byla poskytnuta možnost vady svého podání v přiměřené lhůtě odstranit. Ve stanovené lhůtě, ani později, žalobci svá odvolání neodůvodnili, a proto nelze žalované vytýkat, že se ve vztahu k odvolání žalobců obsáhle nezabývala správností rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Rozsah, v jakém byla žalovaná povinna prvoinstanční rozhodnutí přezkoumat, vyplývá z § 89 odst. 2 správního řádu. Citované ustanovení závazně určuje správnímu orgánu meze odvolacího přezkumu. Zákonost rozhodnutí a řízení předcházejícího jeho vydání zkoumá odvolací orgán obecně, na základě skutečností zřejmých ze spisu. Vymezení konkrétních odvolacích námitek ve smyslu § 82 odst. 2 správního řádu proti prvostupňovému rozhodnutí je zcela v dispozici účastníka řízení. Zůstane-li účastník pasivní a v odvolání neuvede konkrétní argumentaci proti zákonitosti či správnosti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, dostane se mu toliko obecného přezkumu v intencích § 89 odst. 2 věta první správního řádu. Úlohou správního orgánu není domýšlet, resp. dotvářet, obsah odvolání. Takovým přístupem by správní orgán vykročil ze zákonem stanovených mezí jeho přezkumu.
23. Podali-li žalobci pouze blanketní odvolání, které přes výzvu nedoplnili, přezkoumala žalovaná toliko soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy a nezabývala se správností napadeného rozhodnutí. Po provedení tohoto přezkumu dospěla žalovaná k závěru, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně je v souladu s právními předpisy, netrpí žádnými vadami, které by zakládaly důvod pro zrušení či změnu napadeného rozhodnutí, a je tedy zákonné. Ani soud s ohledem na obsah podaných odvolání neshledal rozpor rozhodnutí správního orgánu I. stupně s právními předpisy. Rovněž rozsah odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného považuje soud s ohledem na míru přezkumu za dostatečný (přiměřeně srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, publikovaný pod č. 2162/2011 Sb. NSS).
24. Soud shrnuje, že vzhledem k § 89 odst. 2 správního řádu a neodůvodněnému odvolání žalobců byla žalovaná povinna přezkoumat výlučně soulad napadeného rozhodnutí a předcházejícího řízení s právními předpisy. Žalovaná nebyla povinna podle § 89 odst. 2 věta druhá správního řádu a skutečnosti, že šlo o řízení o žádosti žalobců, přezkoumávat správnost rozhodnutí prvoinstančního orgánu. Jelikož žalobci v prvním okruhu žalobních námitek brojili výlučně proti skutkovému zjištění žalované, že návratu žalobců do vlasti již nebrání překážka na jejich vůli nezávislá, jehož správnost žalovaná nebyla povinna přezkoumávat a jehož správnost žalobci nenapadli odvoláním, nemohlo posouzení žalované této otázky vést k závěru o nezákonnosti napadeného rozhodnutí a první okruh žalobních námitek nemůže být důvodný.
25. Soud dodává, že problematikou postupu správních orgánů v případě blanketních odvolání se opakovaně zabýval Nejvyšší správní soud. V rozsudku ze dne 29. 4. 2015, č. j. 3 As 142/2014-34, Nejvyšší správní soud konstatoval, že *“Pozornost, kterou je odvolací orgán povinen nad rámec uplatněných odvolacích námitek věnovat zákonitosti tohoto rozhodnutí, je limitována*

- skutečnostmi, které jsou zjevné ze spisu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2008, č. j. 2 As 56/2007-71). Je tedy nutno nejprve odvolatele vyzvat k doplnění podání a teprve tehdy, pokud odvolatel výzvě nevyhoví, lze napadené rozhodnutí přezkoumat z obecných hledisek.“ (shodně např. rozsudky ze dne 30. 4. 2015, č. j. 7 As 271/2014-43, ze dne 19. 12. 2016, č. j. 7 As 157/2016-28, či ze dne 4. 11. 2011, č. j. 2 As 99/2010-67).*
26. Nad rámec uvedeného soud uvádí, že shledává napadená rozhodnutí zákonně i věcně správně, pokud jde o otázku hodnocení, že bezpečnostní situace v domovském státě nebrání žalobcům v návratu.
27. Nařízení stanovilo v bodě 2, že se má za to, že Ukrajina splnila všechna kritéria stanovená v akčním plánu na uvolnění vízového režimu, který byl ukrajinské vládě předložen v listopadu 2010, a proto splňuje příslušná kritéria osvobození svých občanů od vízové povinnosti, pokud cestují na území členských států. V bodě 3 toto nařízení stanovilo, že se zrušení vízové povinnosti vztahuje pouze na držitele biometrických pasů. Zrušení vízové povinnosti ukrajinských občanů bylo potvrzeno Nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1806 ze dne 14. listopadu 2018 s účinností od 18. 12. 2018. Kritéria, která by měla být zohledněna při určování, na základě posouzení jednotlivých případů, třetích zemí, jejichž státní příslušníci podléhají vízové povinnosti, nebo jsou od této povinnosti osvobozeni, byla stanovena v článku 1 nařízení (ES) č. 539/2001 (vloženém nařízením (EU) č. 509/2014) a zahrnují mj. „*veřejný pořádek a bezpečnost*“. Podle bodu 5 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 539/2001 ze dne 15. března 2001, platí, že „*Určení těch třetích zemí, jejichž státní příslušníci podléhají vízové povinnosti, a těch, které jsou od ní osvobozeny, se řídí uváženým, pro každý případ zvlášť provedeným vyhodnocením rozmanitých kritérií, která souvisejí mimo jiné s nedovoleným přistěhovalectvím, veřejným pořádkem a bezpečností a s vnějšími vztahy Evropské unie s třetími zeměmi, přičemž je také brán zřetel na důsledky regionální spojitosti a vzájemnosti.*“ Soud aprobuje závěr správních orgánů, že citované Nařízení prokazuje, že politická a bezpečnostní situace na Ukrajině umožňuje návrat žalobců do vlasti a že pominuly důvody, pro které bylo žalobcům vízum pro strpění pobytu uděleno. Závěry, které učinily správní orgány a které uvedly do svých rozhodnutí, považuje soud za správné a odpovídající.
28. Soud dále odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 2 Azs 72/2019 – 28, ze dne 30. května 2019, podle něhož „*Ve vztahu k tomu, jak byla posouzena situace na Ukrajině, Nejvyšší správní soud předepisuje, že není úkolem správních soudů, aby v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu samy posuzovaly situaci na Ukrajině, nýbrž aby v mezích žalobních bodů přezkoumávaly napadené výroky správních rozhodnutí a ty závazné podklady rozhodnutí, které není možné napadnout samostatnou žalobou. Takovými podklady v právě projednávané věci nepochybně jsou jak závazné stanovisko ministerstva, tak závazné stanovisko ministra vnitra vydané v odvolacím řízení, jež situaci na Ukrajině z pohledu možného trvání důvodů znemožňujících vycestování stěžovatelky nepochybně posuzují. Pokud jde o námitku stěžovatelky, že v místě jejího pobytu na Ukrajině hrozí nebezpečí vážné újmy, neboť je v Doněcku vedena válka a stále fakticky neexistuje stav příměří, pak je tato námitka zcela přiléhavá pouze pro poměry po roce 2017 na tzv. linii dotyku vyskytující se v Doněcké a Luhanské oblasti, kde se však bezpečnostní incidenty soustřeďují „přibližně 7 km od linie dotyku“ nepřátelských stran, jak vyplývá z Informace Odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra České republiky – Situace v zemi – Politická a bezpečnostní situace, mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, vojenská služba, vnitřně přesídlené osoby ze dne 14. 9. 2018 (dále jen „Informace ze dne 14. 9. 2018“), jež je součástí správního spisu a byla podkladem závazného stanoviska ministra vnitra. Toto závazné stanovisko však výskyt bezpečnostních incidentů ve formě bojů nepřátelských stran nezpochybňuje a přiznává, že v uvedených dvou správních oblastech Ukrajiny „panuje zhoršená*

bezpečnostní situace“. Tomu pak zcela odpovídá i posouzení Informace ze dne 14. 9. 2018 ze strany krajského soudu v bodě 26 odůvodnění napadeného rozsudku. Jako významné z hlediska nebezpečí vážné újmy stěžovatelky se pak jeví nejen to, že město S. (totiž místo posledního pobytu stěžovatelky na Ukrajině) je od linie dotyku vzdáleno přes 70 km, ale rovněž neomezená možnost vnitřního přesídlení stěžovatelky v rámci ostatního státního území Ukrajiny, a to aniž by to pro ni konkrétně s sebou neslo riziko vážné újmy znemožňující jí vycestování. Pokud tedy krajský soud dospěl k výše uvedeným závěrům, že „ve zbytku Ukrajiny je situace bezproblémová a umožňuje řešení situace osob pocházejících z uvedených oblastí vnitřním přesídlením do bezpečnějších oblastí Ukrajiny“, pak toto posouzení odpovídá obsahu podkladů napadeného rozhodnutí. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se závěrem krajského soudu, že obě závazná stanoviska berou v potaz individuální situaci žalobkyně a nejsou paušalizující. Ačkoli závazné stanovisko ministerstva vycházelo z podkladů, které se vztahovaly k dřívější situaci na Ukrajině, a to včetně značně znepokojující Zprávy o stavu lidských práv na Ukrajině za období 16. srpna až 15. listopadu 2017 Úřadu vysokého komisaře OSN pro lidská práva, věcné závěry ve vztahu k § 179 odst. 1 a 2 zákona o pobytu cizinců závazného stanoviska ministra vnitra vydané v odvolacím řízení se zřetelně opírají především o Informaci ze dne 14. 9. 2018, která poskytuje nejaktuálnější možný přehled relevantních informací o poměrech na Ukrajině, již je stěžovatelka státní občankou.“ Nejvyšší správní soud tedy v této věci, kde napadené rozhodnutí bylo vydáno v prosinci 2018, dospěl k jednoznačnému závěru, že „ve zbytku Ukrajiny je situace bezproblémová a umožňuje řešení situace osob pocházejících z uvedených oblastí vnitřním přesídlením do bezpečnějších oblastí Ukrajiny“. Zdejší soud je toho názoru, že východiska popsaneho rozsudku je možno vztáhnout na nyní posuzovaný případ.

29. Pokud žalobci namítali, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí nevyplývá, že by se bezpečnostní situace na Ukrajině nějakým zásadním způsobem natolik změnila, že by byl návrat žalobců nyní možný, pomíjejí, že tento závěr je žalovanou srozumitelně, logicky a podrobně odůvodněn v napadených rozhodnutích, kdy zajištění bezpečnosti a veřejného pořádku na Ukrajině mimo oblasti ozbrojeného konfliktu je prokázáno Nařízením, Zprávou a souhrnnou informací ze dne 14. 9. 2018. Závěry, které žalovaná z těchto podkladů dovodila a které žalobci nespoujají, soud aprobejue. Namítali-li žalobci, že podklady jsou neaktuální, jde o námitku nedůvodnou, protože žalobci neoznámili ani nepředložili podklady, které by hodnocení obsažené v podkladech jakkoli zpochybňovaly. Soud zdůrazňuje, že správní orgány obou stupňů nikterak nespochybňovaly nebezpečnost situace v Doněcké a Luhanské oblasti, ale zohlednily, že na ostatním ukrajinském území je situace bezpečná. Žalobci se nemohou úspěšně dovolávat svého legitimního očekávání vyhovění jejich žádosti vzhledem k vydání Nařízení s tím, že soud má, stejně jako správní orgány, možnost bezvívového styku ukrajinských občanů za otázku relevantní.
30. Z obsahu správních spisů a rovněž ze samotných rozhodnutí správních orgánů je patrné, že se správní orgány při posuzování žádostí žalobců zabývaly otázkou bezpečnostní situace na Ukrajině, tedy v domovské zemi žalobců. Správní orgány při posouzení této otázky vycházely z Nařízení, kterým byl zaveden bezvívový styk s Ukrajinou, a Zprávou, když uvedenými dokumenty Rada EU a Evropský parlament stvrdily, že Ukrajina splňuje mimo jiné i podmínky v oblasti vnitřní bezpečnosti a standardu lidských práv. Na případ žalobců správní orgány nahlížely správně tak, že v případě návratu na Ukrajinu nemají povinnost vracet se do místa, kde pobývali, než získali povolení k pobytu v České republice. Pokud by se žalobci rozhodli vrátit do výše zmiňovaných oblastí (tedy do Doněcké či Luhanské), pak by to bylo rozhodnutí, které by bylo podmíněno jejich vůlí. Pokud by se takto žalobci rozhodli, pak rozhodně nelze dojít k závěru, že jim ve vycestování brání překážka na jejich vůli nezávislá ve smyslu ust. § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, neboť takovou vůli by žalobci

projevili. Žalobci se totiž mohou vrátit do jiných oblastí Ukrajiny (jedná se o většinu území Ukrajiny), kde k ozbrojeným konfliktům nedochází. V tom jim žádná překážka nebrání. V tomto směru soud shledal, že argumentace a úsudek správních orgánů při posuzování dlouhodobého pobytu za účelem strpění jsou souladné s výkladem podmínek, které jsou kladeny shora citovanými ustanoveními § 43 a 33 zákona o pobytu cizinců. Námitka je tedy nedůvodná.

31. Jako druhou žalobní námitku uplatnili žalobci argument, že žalovaná se vůbec nezabývala posouzením přiměřenosti dopadů svých rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobců.
32. Při právním posouzení této otázky je nutno vycházet nejen z § 174a zákona o pobytu cizinců a relevantní judikatury Nejvyššího správního soudu, ale i z čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod (dále jen „Úmluva“) a související judikatury Evropského soudu pro lidská práva.
33. Z citovaného znění § 36 odst. 3 ve spojení s § 174a odst. 3 zákona o pobytu cizinců vyplývá, že podle těchto zákonných ustanovení nebyly správní orgány povinny přiměřenost posuzovat.
34. Proto bylo třeba zaujmout stanovisko, zda taková povinnost správním orgánům vyplývala z mezinárodní právní úpravy.
35. K této otázce se vyjádřil Nejvyšší správní soud takto: V rozsudku čj. 9 Azs 230/2019-53, ze dne 17. 10. 2019, Nejvyšší správní soud uvedl, že „*V souvislosti s výše uvedeným Nejvyšší správní soud uvádí, že se ve své dosavadní rozhodovací činnosti opakovaně vyjádřil k tomu, za jakých okolností je správní orgán povinen zabývat se otázkou přiměřenosti dopadů v případě rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu podle § 77 zákona o pobytu cizinců. Dospěl k závěru, že i tehdy, kdy zákon o pobytu cizinců výslovně posouzení přiměřenosti dopadů podle § 174a tohoto zákona nestanoví, je třeba se touto otázkou zabývat (ač ve většině případů k nepřiměřenému zásahu z povahy věci nedojde) a přímo aplikovat čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (zákon č. 209/1992 Sb., dále jen „Úmluva“), který stanoví, že každý má právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 Azs 422/2017 - 29, a ze dne 31. 5. 2018, č. j. 5 Azs 46/2016 - 53). Článek 8 Úmluvy je přímo aplikovatelný a má přednost před zákonem. S nepřiměřeností zásahu do soukromého a rodinného života se proto musejí správní orgány vypořádat bez ohledu na to, zda zákon o pobytu cizinců v dotčeném řízení vyžaduje nebo nevyžaduje posouzení přiměřenosti ve smyslu § 174a zákona, a nic na tom nemění ani odst. 3 § 174a zákona o pobytu cizinců, který byl do tohoto ustanovení nově doplněn s účinností od 15. 8. 2017 a který stanoví, že přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán posuzuje pouze v případech, kdy to tento zákon výslovně stanoví (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2018, č. j. 5 Azs 46/2016 - 53).*“
36. Z rozsudku ze dne 12. března 2019, č. j. 4 Azs 391/2018 - 38, vyplývá, že „*Nejvyšší správní soud se v judikatuře opakovaně zabýval otázkou, za jakých okolností se musí správní orgán zabývat otázkou přiměřenosti dopadů rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu podle § 77 zákona o pobytu cizinců. Dospěl přitom k závěru, že i v případě, kdy zákon posouzení přiměřenosti podle § 174a zákona o pobytu cizinců nestanoví, k námitce účastníka řízení je třeba se touto otázkou zabývat. (...) Uvedené znamená, že pokud stěžovatel v řízení o zrušení svého povolení k trvalému pobytu namítá nepřiměřenost zásahu do svého soukromého a rodinného života a porušení čl. 8 Úmluvy, musí se správní orgány s touto námitkou vypořádat bez ohledu na to, zda zákon o pobytu*

cizinců v dotčeném řízení vyžaduje, nebo nevyžaduje posouzení přiměřenosti ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců.“ Totožné závěry vyplývají i z rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 10. ledna 2019, č. j. 5 Azs 259/2018 – 59, ze dne 14. 3. 2018, čj. 6 Azs 422/2017-29 a ze dne 31. 5. 2018, čj. 5 Azs 46/2016-53.

37. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. října 2016, č. j. 2 Azs 147/2016 - 33, vyplývá, že „*Za případný zásah do žalobcova práva na soukromý a rodinný život podle názoru Nejvyššího správního soudu lze považovat skutečnost, že ten již nebude moci pokračovat na území České republiky v soužití s manželkou a dvěma dětmi. S ohledem na délku pobytu žalobce a jeho rodiny na území České republiky je též možné očekávat i narušení dalších sociálních vazeb. Jak v úvahu přicházející varianta praktického odloučení stěžovatele od jeho rodiny, tak možná varianta přesídlení stěžovatelovy rodiny do Vietnamské socialistické republiky proto představují intenzivní zásah do rodinného života žalobce. Na druhou stranu tímto nejsou stěžovatel a jeho rodinní příslušníci zcela zbaveni možnosti realizovat společný rodinný život. Nutno doplnit, že ani čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (sdělení č. 209/1992 Sb., dále jen „Úmluva“) neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, respektive napomáhat rozvíjení vztahů mezi nimi. Při stanovení rozsahu povinností státu je v tomto směru vždy nutno zvážit okolnosti konkrétního případu (viz rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 19. 2. 1996 ve věci Gül proti Švýcarsku, stížnost č. 23218/94). V této souvislosti bere Evropský soud pro lidská práva v úvahu mimo jiné i případné extrateritoriální účinky čl. 8 Úmluvy, tedy otázku, do jaké míry je cizinci znemožněn jeho rodinný, případně soukromý život v jeho zemi původu a do jaké míry je přijímající stát právě z tohoto důvodu povinen umožnit mu přenést si svůj rodinný, respektive soukromý život na jeho území. Z judikatury Evropského soudu pro lidská práva přitom vyplývá, že podmínky pro aktivaci extrateritoriálního účinku čl. 8 Úmluvy jsou velmi přísné (srov. rozsudek ze dne 6. 2. 2001 ve věci Bensaid proti Spojenému království, stížnost č. 44599/98). Z tvrzení žalobce pak v nyní řešené věci nelze nemožnost realizace jeho rodinného života v zemi původu (a to všech členů jeho rodiny) jakkoliv dovodit. Naopak, přestěhování stěžovatele a s ním případně jeho manželky a dětí do Vietnamu a jejich společnému životu tam nic nebrání. Zbývá tedy posoudit, zda jsou výše uvedené možné následky napadeného rozhodnutí, nepochybně pro stěžovatele osobně i pro jeho manželku a děti velmi závažné a měnící zcela zásadně dosavadní způsob jejich života, adekvátní důvodu, který vedl správní orgány právě k rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu žalobce.“*
38. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. dubna 2019, č. j. 9 Azs 72/2019 - 35, vyplývá, že „*(...) správní orgán při zjišťování podstatných skutečností zpravidla může vycházet jen z toho, co uvede a osvědčí účastník, resp. nemůže dál, než kam jej účastník pustí. To však neplatí v případě, jestliže jsou relevantní skutečnosti správnímu orgánu v době rozhodování známy nebo v průběhu správního řízení vyšly najevo (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2011, č. j. 5 As 7/2011 - 48, Sb. NSS č. 2412/2011)“ (...) Při posuzování přiměřenosti zásahu do práv cizince musí správní orgán vážit kritéria, která vypočítává ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců, avšak nemusí v rozhodnutí všechna zde uvedená kritéria vyjmenovat a předjímat u nich případný dopad na rozhodnutí. Postačí výslovně zohlednit důvody, které jsou v daném případě specifické a nikoliv ty, které žádným způsobem nevyplývají z průběhu řízení (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2014, č. j. 8 As 109/2013 - 34).“*
39. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. března 2019, č. j. 7 Azs 554/2018 - 34, platí, že „*(...) důkazní břemeno v řízení vedeném na základě žádosti leží primárně na žadateli, nikoliv na správním orgánu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 11. 2009, č. j. 2 As 17/2009 - 60, ze dne 15. 11. 2017, č. j. 8 Azs 111/2017 - 36, ze dne 7. 2. 2018, č. j. 9 As 330/2016 -*

192, ze dne 18. 3. 2015, č. j. 6 As 7/2015 - 26, ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 Azs 12/2015 - 38, či ze dne 19. 4. 2018, č. j. 3 Azs 234/2017 - 28). Např. v posledně uvedeném rozsudku Nejvyšší správní soud uvedl, že „břemeno tvrzení a důkazní o vylíčení otázek soukromého života tíží stěžovatele. Pokud ten o své situaci více neuvedl, nelze žalovanému klást k tíži, že hodnotil přiměřenost správního vyhoštění pouze v intencích toho, co mu o stěžovateli bylo známo ze správního řízení.“ (...) Nejvyšší správní soud přisvědčil stěžovateli i v tom, že nebylo nutné vyhovět návrhu žalobce na provedení jeho výsledku. Správní orgány nejsou povinny vyhovět jakémukoliv návrhu účastníka řízení. Nejvyšší správní soud se této problematice mnohokrát věnoval a např. v rozsudku ze dne 13. 11. 2009, č. j. 5 As 29/2009 - 48, konstatoval, že „není na libovůli správního orgánu, jakým způsobem s návrhy účastníků na provedení důkazů naloží, neboť správní orgán sice není ve smyslu § 52 správního řádu povinen všechny důkazy navržené účastníky provést, pokud však některé z nich neprovede, musí v odůvodnění rozhodnutí uvést, proč se tak stalo. Správní orgán je oprávněn, ale i povinen odpovědně vážit, které důkazy je třeba provést, zda je potřebné stav dokazování doplnit a posuzovat důvodnost návrhů stran na doplnění dokazování. Zásada volného hodnocení důkazů neznamená, že by bylo rozhodujícímu orgánu dáno na výběr, které z provedených důkazů vyhodnotí a které nikoli a o které opře skutkové závěry a které opomene.“ (viz dále rozsudek ze dne 9. 7. 2015, č. j. 1 As 128/2015 - 48, či ze dne 22. 7. 2016, č. j. 5 As 254/2015 - 27). V posuzovaném případě správní orgán zdůvodnil, z jakého důvodu nepovažuje za nutné žalobce vyslechnout. Zdůvodnil to tím, že skutkový stav byl v daném řízení dostatečně zjištěn a vyslechnutí žalobce by bylo nadbytečné. S ohledem na obsah spisu a povahu daného řízení (viz výše) se s ním zdejší soud ztotožnil, a nepřisvědčil tedy krajskému soudu, že bylo nutné žalobce vyslechnout. To platí tím spíše, jestliže žalobce v průběhu správního řízení ani v průběhu řízení před krajským soudem neoznačil žádné skutečnosti ze svého soukromého a rodinného života, tj. konkrétní blízké vztahy či vazby na ČR, k jejichž narušení mělo nevydáním zaměstnanecké karty dojít, a jejichž obsah by zamýšlel při navrhovaném výsledku konkretizovat. Žalobci přitom nic nebránilo, aby v rámci správního řízení konkretizoval své vazby k České republice. Takto však nepostupoval.“

40. Pokud jde o výsledek cizince, z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. března 2019, č. j. 7 Azs 441/2018 - 36, vyplývá, že není potřeba provádět výsledek žalobce či jeho rodinných příslušníků, pokud nemohl přinést nové skutkové okolnosti, které by mohly jakkoliv ovlivnit výsledek posouzení, tedy v situaci, kdy správní orgány získaly dostačující povědomí o fungování rodiny (jejím finančním zázemí, vzájemných vztazích) pro to, aby mohly kvalifikovaně posoudit dopad ztráty povolení k trvalému pobytu žalobce na ostatní rodinné příslušníky. V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud uvedl, že „(...) povinnost provést výsledek žalobce zákon neukládá, tedy je na správním uvážení správního orgánu, zda k němu přistoupí či nikoli. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že jej není třeba, neboť je na základě spisového materiálu schopen věc posoudit, není takový postup a priori vadou řízení. Nelze rovněž přehlédnout, že sám žalobce, byť byl po celou dobu správního řízení právně zastoupen, výsledek své osoby či dalších členů rodiny nenavrhl. Nevyužil ani práva nahlížet do spisu a vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Ostatně, v odvolání ani v žalobě nezpochybnil, že by zjištění správních orgánů ohledně intenzity jeho rodinných vztahů byla nedostačující nebo že by snad určité aspekty zůstaly zcela opomenuty. Správním orgánům nevytýkal absenci provedení výsledků, ale to, že jeho rodinné poměry nebyly dostatečně vzaty v potaz a nepřevážily nad veřejným zájmem. Jinými slovy, žalobce nerozporoval nedostatečnost skutkových zjištění, ale nesouhlasil s tím, že správní orgány i při znalosti existence rodinných vazeb shledaly rozhodnutí z hlediska zásahu do žalobcova soukromého a rodinného života za přiměřené. Nejvyšší správní soud uzavírá, že v daném případě nebylo s ohledem na obsah spisového materiálu nezbytné provést výsledky žalobce a dalších

rodinných příslušníků pro to, aby byl dostatečně zjištěn skutkový stav za účelem posouzení přiměřenosti rozhodnutí. Správní spis obsahuje dostatek podkladů pro toto posouzení.“

41. Popsanou ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu soud shrnuje následovně: Otázkou přiměřenosti ve smyslu č. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, příp. Úmluvy o právech dítěte, se správní orgány musí zabývat, nestanoví-li tuto povinnost zákon o pobytu cizinců, jediné v případě námitky nepřiměřenosti vznesené cizincem. Pro rozsah i kvalitu posouzení přiměřenosti je rozhodné jen to, co cizinec ve správním řízení konkrétně uvede a osvědčí a co vyplýne jinak z obsahu spisu, přičemž správní orgán není povinen jiné skutečnosti zjišťovat. Při posuzování přiměřenosti nemusí správní orgán uvádět v rozhodnutí všechna myslitelná kritéria, ale je povinen výslovně zohlednit relevantní skutečnosti dle předchozí věty. Čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, respektive napomáhat rozvíjení vztahů mezi nimi. Povinností státu je však zvážit okolnosti konkrétního případu s tím, že významné je to, zda je realizace společného rodinného života v zemi původu vyloučena či nikoli a zda taková případná zásadní změna dosavadního rodinného soužití je přiměřená důvodu správního rozhodnutí. Pokud správní orgány reflektovaly cizincem tvrzené rodinné vazby, není zapotřebí provádět výslech cizince ani jeho rodinných příslušníků, protože by nemohly posouzení přiměřenosti změnit.
42. V posuzované věci v průběhu správního řízení před orgánem prvního stupně žalobci tvrdili (podání ze dne 14. 2. 2018), že jejich dcery, zubařky, jim zajistily ubytování a postaraly se o vše potřebné s tím, že žalobci jsou v důchodu a nepožadují žádné příspěvky od českého státu. V průběhu správního řízení před orgánem prvního stupně žalobci navrhli k důkazu svůj výslech a výslech svých dcer za účelem prokázání nepřiměřenosti dopadů rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobců a jejich dcer. Dále žalobci uvedli, že žijí v ČR již mnoho let a mají zde veškeré rodinné zázemí. Žalobci jsou pokročilého věku a dcery se o ně musí starat.
43. Prvoinstanční orgán k přiměřenosti rozhodnutí vzhledem k jeho dopadům do soukromého a rodinného života žalobců uvedl ve svých rozhodnutích, že není podle § 174a zákona o pobytu cizinců povinen dopady zkoumat, proto by byly výsledky žalobců a jejich dcer nadbytečné. Prvoinstanční orgán dodal, že neprodloužením platnosti pobytového oprávnění žalobcům nebyl stanoven dlouhodobý zákaz pobytu.
44. Po vydání prvoinstančního rozhodnutí podal žalobce (žalobkyně nikoli) vyjádření, že trvá na svém důkazním návrhu ohledně výsledku svého a dcer s odkazem na § 174a zákona o pobytu cizinců.
45. Svá odvolání proti prvoinstančním rozhodnutím žalobci nijak neodůvodnili.
46. V napadených rozhodnutích žalovaná uvedla, že zákon o pobytu cizinců správním orgánům neukládá posuzovat přiměřenost rozhodnutí podle § 174a zákona o pobytu cizinců.
47. Soud shrnuje průběh správního řízení žalobců v kontextu výše popsané judikatury Nejvyššího správního soudu tak, že prvoinstanční orgán se přiměřeností rozhodnutí měl zabývat, byť mu tuto povinnost zákon o pobytu cizinců nestanovil, vzhledem k námitce nepřiměřenosti vznesené žalobci. Této povinnosti prvoinstanční orgán nedostál. Nicméně žalobci tuto nesprávnost prvoinstančních rozhodnutí ve svém odvolání nenapadli. Vzhledem k výše popsanému výkladu § 89 odst. 2 správního řádu a neodůvodněnému odvolání žalobců byla žalovaná povinna přezkoumat výlučně soulad napadeného rozhodnutí a předcházejícího řízení s právními předpisy. Žalovaná nebyla povinna přezkoumávat správnost rozhodnutí

prvoinstančního orgánu. Vzhledem k absentující námitce nepřiměřenosti rozhodnutí v odvolání žalobců tudíž nevypořádání přiměřenosti rozhodnutí v napadených rozhodnutích nemohlo způsobit nezákonnost napadených rozhodnutí. I druhý okruh žalobních námitek je tak nedůvodný.

48. Soud dodává, že i kdyby byly vzaty do úvahy vazby tvrzené žalobci (skutečnost, že žalobci nemají vazby, zázemí ani známé na bezpečné části Ukrajiny a že na území ČR mají žalobci jako manželé vazbu mezi sebou a s dcerami a vnučkou s pobytoým oprávněním a od roku 2015 pobytem na území si osvojili místní způsob života a že o žalobce dcery pečují), nemohlo by to vést k závěru o nepřiměřenosti rozhodnutí. Jelikož bylo prodloužení pobytového oprávnění žalobcům zamítnuto, protože překážka nezávislá na vůli žalobců již nebrání jejich návratu do vlasti, není tomuto důvodu odepření prodloužení pobytového oprávnění nepřiměřený dopad, že kontakty s dcerami a vnučkou žalobci budou moci řešit prostřednictvím bezvízového styku, příp. jiným pobytoým oprávněním, požádají-li o něj. Do vazby mezi žalobci není napadeným rozhodnutím nepřiměřeně zasaženo, protože žalobci mohou rozvíjet svůj manželský vztah ve vlasti, stejně jako vztah s dcerami a vnučkou. Osvojení českého způsobu života též nevede k závěru o nepřiměřenosti rozhodnutí, protože ze spisu vyplývá, že žalobcům je přes šedesát let a naprostou většinu svého života žili v domovském státě, tudíž o původní způsob života jistě nepřišli. Pokud jde o péči dcer o žalobce, žalobci ve správním řízení netvrdili, ani neprokázali, že by byli na péči dcer závislí, jinými slovy, že by bez péče dcer byli ohroženi na životě a zdraví.
49. Soud shrnuje, že skutečnost, že se žalovaná při absenci odpovídající odvolací námítky přiměřenosti rozhodnutí podle čl. 8 Úmluvy nevěnovala, není vadou mající za důsledek nezákonnost napadených rozhodnutí. I kdyby žalovaná byla povinna přiměřenost bez takové konkrétní odvolací námítky vypořádat, dodatečným provedením posouzení přiměřenosti by se na výrocích napadených rozhodnutí nic nezměnilo, neboť nepřiměřenost dopadů dotčených rozhodnutí na osobní a rodinné poměry žalobců není dána. Na místě je dodat, že Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 11. 2017, č. j. 6 Azs 348/2017-26, uvedl, že „*Smyslem přímé aplikace Úmluvy v situacích podobných této je zabránit nepřiměřeným zásahům do soukromého a rodinného života cizince, nikoli rušit správní rozhodnutí pouze proto, aby do nich přibýlo několik vět o tom, že žádné důvody, které by zakládaly nepřiměřenost rozhodnutí, nebyly shledány.*“ Proto je i druhá žalobní námitka nedůvodná.
50. Navrhli-li žalobci výsledky (své a dcer) ke zkoumání přiměřenosti, pak tyto nebyly správně správními orgány provedeny, protože by nemohly posouzení přiměřenosti změnit. Všechny skutečnosti svědčící pro vazby žalobců na území mohli žalobci tvrdit a nebylo důvodu je či dcery k nim vyslýchat. Soud poukazuje na to, že primární odpovědnost za uvedení relevantních tvrzení ležela na žalobcích, aniž by tito uvedli, jaké konkrétní dopady bude mít rozhodnutí do jejich soukromého a rodinného života, zejména jak konkrétně se projeví napadená správní rozhodnutí v rodinné sféře žalobců (jak rodina fungovala před rozhodnutími a jak bude fungovat po nich).
51. Soud neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným, a proto žaloby žalobců výroky I a II tohoto rozsudku podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VII.

Náklady řízení

52. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. by měla právo na náhradu nákladů řízení žalovaná, která měla ve věcech obou žalob plný úspěch. Jelikož se žalovaná práva na náhradu nákladů řízení výslovně

vzdala, rozhodl soud výrokem III tohoto rozsudku, že žádný z účastníků ve věcech obou žalob nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 18. února 2020

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu